

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **O. P.**
bytem X
zastoupeného JUDr. M. Č.
adresa pro doručování: PODHORAN LUKOV, a.s.
sídlem Pod Kaštany 499, 763 17, Lukov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2023, č. j. OAM-13183-30/ZM-2021,
MV-47351-10/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2023, kterým žalovaný žalobci neprodloužil platnost zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a), § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (ohrožení pod vlivem návykové látky).

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce v žalobě uvádí, že nerozporuje závěr žalovaného ohledně spáchání trestného činu. Poukazuje však na to, že v České republice ve skutečnosti žije rodinným životem a je na něm ekonomicky závislá jeho družka a dvě děti, s nimiž žil dříve ve společné domácnosti na Ukrajině a nyní s nimi žije v České republice. To mohlo žalovanému vyplynout z informačního systému, neboť u jeho družky i u něho je uvedena stejná adresa pobytu na Ukrajině. Žalobce si je vědom svého pochybení, že žalovanému o družce a dětech neřekl. Má však za to, že teď by mohlo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a žalovaný by mohl žalobcově žádosti vyhovět. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Má za to, že jeho rozhodnutí je vydáno v souladu se zákonem. Žalobce během správního řízení žádný dopad do rodinného života neuváděl a ani do žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žádné rodinné příslušníky neveysal. Žalovaný tak navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo třeba provádět dokazování.
5. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37 tohoto zákona. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je jedním z těchto důvodů i skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Jestliže žalovaný zjistí, že cizinec takový úmyslný trestný čin spáchal, nedisponuje v tomto ohledu žádným správním uvážením, a platnost zaměstnanecké karty bez dalšího zruší (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, č. j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 27.1.2012, č. j. 8 As 34/2011-85).
6. V projednávané věci žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty a následně spáchal úmyslný trestný čin, za nějž byl pravomocně odsouzen. Žalovaný tudíž v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že jsou

splněny podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce uhradil uložený peněžitý trest, neboť s touto okolností zákon nespojuje žádný pro žalobce relevantní následek.

7. V případě zrušení oprávnění k pobytu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákon o pobytu cizinců nestanoví žalovanému povinnost zabývat se dopady tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a téhož zákona (a to na rozdíl od případů zrušení pobytového oprávnění z důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona). Judikatura nicméně dovodila, že i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle kritérií obsažených v § 174a nestanoví, připadá v úvahu přímá aplikace čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Aby však žalovanému vznikla povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí z pohledu čl. 8 Úmluvy, musí cizinec vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat, pokud není na prvý pohled nemyslitelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Jestliže by rozhodnutí mohlo mít dopad na nezletilé děti cizince, pak v souladu s principem nejlepšího zájmu nezletilého dítěte má žalovaný též povinnost sám zjistit potřebné skutečnosti pro řádné posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí z pohledu čl. 8 Úmluvy. I v tomto případě se však žalovaný musí o existenci nezletilého dítěte cizince hodnověrně dozvědět. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43).
8. V nyní posuzované věci však žalobce nikdy neuvedl, že na území České republiky žije se svojí družkou a dětmi. Nesdělil to při podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ani během řízení. Sám to ostatně uvádí v žalobě a připouští, že žalovaný nemohl vydat jiné než zamítavé rozhodnutí. Žalovaný se tak o této okolnosti hodnověrným způsobem nedozvěděl. Nelze na něho totiž klást takové požadavky, jaké opatrně navrhuje žalobce, tj. aby ze svého informačního systému z úřední povinnosti na základě údajů o místě pobytu cizinců dovozoval (či se domýšlel), kdo by mohl být s kým v rodinném vztahu. Jestliže žalobce tyto údaje žalovanému nesdělil, žalovaný nepochybil, pokud nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého nebo rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy neshledal. Tvrdí-li je žalobce až nyní v žalobě, jedná se o tvrzení opožděné, které nemohou být nyní zohledněny.
9. Pokud jde o vycestování žalobce na Ukrajinu, pak jak již uvedl žalovaný, prakticky celé území Ukrajiny se pravidelně stává cílem ruských raketových či leteckých útoků, které cílí i na civilní infrastrukturu. Nucené vycestování žalobce zpět na území Ukrajiny by proto nyní bylo jednoznačně v rozporu s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato ustanovení „je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady ‚non-refoulement‘ vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma brozila“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). Žalobce však není napadeným rozhodnutím přímo nucen opustit území České republiky, a může získat

jiný titul k pobytu, jak uvádí též žalovaný. Ostatně žalobce sám uvádí, že si žádost o udělení víza za účelem strpění podal.

10. Žádné žalobní tvrzení tedy není důvodné. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

11. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2023

Petr Šebek v. r.
předseda senátu